

По-послѣ, като не знаялъ на що да отдаде вълнуваніе-то си, наученъ да очаква благословеніе чрѣзъ любезный-тъ споменъ отъ странж на пріатели-тъ си, той въскликнжлъ въ горестъ-тъ на душж-тъ си: “О, пріатели, забравяте ли да ся молите за мене, та Богъ мя оставя на мене?”

Онѣзи които были около Лутера, както и пріатели-тъ му въ Виттембергъ и въ дворъ-тъ на Електоръ-тъ, были умыслени и уплашени много при боледуваніе-то на умъ-тъ му. Тѣ треперяли много прѣдъ исходъ-тъ на животъ-тъ, който былъ истъргнжтъ отъ огневѣ-тъ на Папж-тъ и мечъ-тъ на Карла, и който сега горко чезнялъ и угасвалъ. Като че Вартбургска-та кула щѣла да бжде гробъ-тъ на Лутера! “Боиж ся,” казалъ Меланктонъ, “да не бы печаль-та му за състояніе-то на церквж-тъ да го снеме въ гробъ-тъ. Той е запалилъ еднж свѣщъ въ Израиля; ако умре, каква надежда ни остая? Дано съ пожъртованіе нищожный-тъ си животъ да задържахъ въ свѣтъ-тъ одного, който наистинж му е най-блескаво-то украшеніе. О, какъвъ человекъ!” въскликнжлъ той (като да стоялъ вече при гробъ-тъ му): “да, ный никогашъ не го оцѣнихмы както трѣбваше.”

Лѣность-та, мързелъ-тъ, и пр., за които